

GAZETA POLSKA

Bukowiny

Видання Чернівецького обласного
Товариства польської культури
ім. Адама Міцкевича

Nr 91 (674)

listopad 2014 r.

Ukazuje się od 30 lipca 1883 roku

**Pismo społeczne, gospodarcze
i literacko-kulturalne**

Narodowe Święto Niepodległości,

Narodowe Święto Niepodległości, obchodzone co roku dla upamiętnienia rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości (11 listopada 1918 roku), po 123 latach niewoli pod zaborami Rosji, Prus i Austrii, jest jedną z najważniejszych uroczystości państwowych w Polsce.

Z okazji Święta Niepodległości życzymy wam, drodzy rodacy, satysfakcji z rozwoju naszej praojczyzny i wspólnej Europy, w której w końcu swoje miejsce będzie posiadała i Ukraina, mądrego korzystania z daru wolności i zjednoczenia w osiągnięciu wspólnych celów.

**Z poważaniem,
Zarząd Główny Czerniowieckiego
Obwodowego TKP im. Adama Mickiewicza
Redakcja „Gazety Polskiej Bukowiny”.**

Zbliża się 100. rocznica szarży pod Rokitną, kiedy to polscy bohaterowie-ułani uderzyli w rosyjskiego nieprzyjaciela. Sporo legionistów, którzy walczyli o wolność Polski zostali pochowani na cmentarzu w Rarańczy (teraźniejszej Ridkiwcy).

Delegacja bukowińskich Polaków razem z Księdzem Proboszczem parafii Czerniowieckiej Markiem Drozdziakiem pod czas modlitwy z okazji Dnia Niepodległości RP na cmentarzu w Rarańczy.

Politycy: przesłanie, które ma obudzić Europę

Papież Franciszek wygłosił 25 listopada przemówienia w Parlamencie Europejskim i w Radzie Europy. Apelował o zagwarantowanie przyszłości młodym pokoleniom w Europie i o polityczne rozwiązanie konfliktów. Jego słowa powszechnie przyjęto z wielkim uznaniem.

W PE Franciszek skierował do obywateli Europy orędzie nadziei i zachęty, a jednocześnie przedstawił pesymistyczny obraz UE – „podstarzałej i przytłumionej”, zdominowanej przez egoizm i obojętność wobec najsłabszych. Apelował do eurodeputowanych o zagwarantowanie przyszłości i pracy młodym pokoleniom, troszczenie się o „kruchość narodów i osób”, a także o zachowanie żywotności demokracji. Niech Europa odkryje na nowo swą dobrą duszę – prosił.

Przypomniął, że odwiedza Parlament Europejski ponad ćwierć wieku po wizycie Jana Pawła II. Dodał, że spełnia się wyrażone na tym forum w 1988 roku przez polskiego papieża pragnienie, aby „Europa suwerenna i wyposażona w wolne instytucje rozszerzyła się kiedyś aż do granic, jakie wyznacza jej geografia, a bardziej jeszcze – historia”. Zmieniający się świat – powiedział papież – jest coraz mniej „eurocentryczny”.

Zapewnił o woli Stolicy Apostolskiej i Kościoła katolickiego do prowadzenia owocnego, otwartego i przejrzystego dialogu z instytucjami Unii Europejskiej. Zaapelował m.in. o wspólne stawienie czoła problemowi migracji. Apelował także o „kreatywny dialog” z państwami, które zwróciły się o przystąpienie w przyszłości do Unii Europejskiej. W tym kontekście wymieniał kraje bałkańskie.

– Drodzy eurodeputowani, nadeszła pora, aby wspólnie budować Europę, która nie obraca się wokół gospodarki, ale wokół świętości osoby ludzkiej, wartości niezbywalnych – podkreślił Franciszek. Jego zdaniem nadszedł czas, aby porzucić ideę Europy „przestraszanej i zamkniętej w sobie”. Apelował o budowę Europy, która opiekuje się człowiekiem, broni go i chroni, „Europy podążającej po ziemi bezpiecznej i solidnej, będącej cennym punktem odniesienia dla całej ludzkości”.

Jego przemówienie nagrodzono długą

owacją na stojąco. W przemówieniu na forum Rady Europy Franciszek apelował o polityczne rozwiązanie konfliktów i napięcie na Starym Kontynencie. Zachęcał Europejczyków do przezwycięzania podziałów z „młodzieńczym duchem”.

Występując przed reprezentantami założonej 65 lat temu organizacji, skupiającej blisko 50 państw, papież wyraził dla niej uznanie za wkład w zapewnienie pokoju w Europie przez promowanie demokracji, praw człowieka i rządów prawa.

Franciszek podkreślił, że uprzywilejowaną drogą do pokoju jest uznanie w drugim człowiekiem nie wroga, którego należy pokonać, lecz brata, którego trzeba przyjąć. To proces nieustanny – zauważył. Zwrócił uwagę na napięcia w Europie, ale nie wymienił wprost konfliktu na Ukrainie. – Ileż jest bólu i jak

wielu zabitych nadal na tym kontynencie, który tęskni za pokojem, a mimo to łatwo poddaje się pokusom przeszłości – zauważył.

Mówiąc o różnych formach konfliktów, przywołał międzynarodowy terroryzm na tle religijnym, żywiący, jak zaznaczył, „głębką pogardę dla życia ludzkiego i zbierający na oślep niewinne ofiary”. „Zjawisko to – dodał – jest niestety bardzo często wspomagane przez niczym niezakłócony handel bronią”. Przedstawił stanowisko Kościoła, który głosi, że wyścig zbrojeń stanowi najgroźniejszą plagę ludzkości, a równocześnie „nieznośną krzywdę dla ubogich”.

Zachęcił do refleksji nad tym, czy ogromne dziedzictwo Europy – humanistyczne, artystyczne, techniczne, społeczne, polityczne, gospodarcze i religijne – jest „zwyczajnym zabytkiem muzealnym przeszłości”, czy też

jest jeszcze ona w stanie zainspirować kulturę i otworzyć swoje skarby dla całej ludzkości.

Zwrócił też uwagę na trawiący wiele krajów europejskich problem bezrobocia wśród młodzieży i ocenił, że jest to „prawdziwe obciążenie na przyszłość”. – Życzę, aby Europa, odkrywając na nowo swoje historyczne dziedzictwo i głębię swych korzeni, podejmując swą żywą wielobiegowość i zjawisko dialogującego przekraczania podziałów, odnalazła ową młodość ducha, która uczyniła ją owocną i wielką – zakończył papież swe wystąpienie.

Słowa papieża przyjęto z wielkim uznaniem Grupy polityczne w PE pozytywnie oceniły przesłanie Franciszka.

Niezależnie od afiliacji politycy wskazują, że papież położył nacisk na wartości, którymi powinna się kierować Europa.

– Uważam, że papież chciał nam uświadomić, żebyśmy nie zapominali w tym dzisiejszym zabieganym świecie, w którym obsesyjnie szukamy możliwości wzrostu, o duchu życia, o kwestiach godności i rodzinie – powiedział szef Europejskich Konserwatystów i Reformatorów w PE (EKR) Syed Kamall.

Szef komisji spraw zagranicznych PE Elmar Brok z Europejskiej Partii Ludowej podkreślał z kolei, że najważniejsze w przesłaniu papieża były słowa odnoszące się do solidarności europejskiej i wartości chrześcijańskich. – Powinniśmy o nich pamiętać w tym budynku, powinniśmy pamiętać o wartościach, podejmując decyzje polityczne – dodał niemiecki europoseł.

Również przewodniczący frakcji Postępowy Sojusz Socjalistów i Demokratów Gianni Pittella ocenił, że słowa papieża były przesłaniem prawdy, która ma obudzić Europę.

Jaceniuk ponownie premierem Ukrainy

W czwartek, 27 listopada, w Kijowie rozpoczęło się inauguracyjne posiedzenie Rady najwyższej Ukrainy, wyłonionej w październikowych wyborach parlamentarnych. Podczas pierwszego posiedzenia parlament zatwierdził Arsenija Jaceniuka na stanowisku premiera Ukrainy.

Uroczyste posiedzenie otworzył przewodniczący parlamentu poprzedniej kadencji Ołeksandr Turczynow.

Nowi deputowani upamiętnili minutą ciszy ofiary starć antyrządowych w Kijowie, uczczono też żołnierzy, którzy zginęli w konflikcie z separatystami i wojskami rosyjskimi na wschodzie kraju. Następnie nowi deputowani chórem odczytali tekst przysięgi.

W wyborach parlamentarnych 26 października Ukraińcy wybierali połowę 450-osobowej Rady Najwyższej z list partyjnych (ordynacja proporcjonalna), a połowę – w okręgach jednomandatowych (ordynacja większościowa).

Ze względu na to, że wyborów nie przeprowadzono na okupowanym przez Rosję Krymie ani na opanowanych przez prorosyjskich separatystów i siły rosyjskie terytoriach na wschodzie kraju, w parlamencie nie zasiądzie 450, a jedynie 423 deputowanych.

W Radzie Najwyższej Ukrainy ogłoszono powstanie nowej koalicji rządowej, składającej się z pięciu ugrupowań, które dostały się do parlamentu w wyniku październikowych wyborów. Koalicja, która nosi nazwę „Europejska Ukraina” i liczy 302 deputowanych, co daje jej większość konstytucyjną, będzie składać się z: prezydenckiego Bloku Petra Poroszenki, Frontu Ludowego Jaceniuka, Samopomocy mera Lwowa Andrija Sadowego, Radykalnej Partii deputowanego Ołeha Laszki i Batkiwyszczyny Julii Tymoszenko.

Jedynym ugrupowaniem opozycyjnym będzie Blok Opozycyjny wywodzący się z Partii Regionów.

Przewodniczącym Rady Najwyższej, która zainaugurowała swoją działalność, będzie dotychczasowy wicepremier, Wołodymyr Hrojsman – uzgodnili członkowie koalicji. Na stanowisko premiera koalicja wysunęła kandydaturę Arsenija Jaceniuka – 341 deputowanych poparło jego kandydaturę.

Hrojsman ogłosił, że głosowanie nad składem nowego rządu odbędzie się we wtorek 2 grudnia.

Zgodnie z procedurami kandydaturę Jaceniuka na premiera przesłano do rozpatrzenia prezydentowi Petrowi Poroszence, na co zgodnie z konstytucją ma on aż 15 dni. Obecny w sali obrad parlamentu szef państwa zaakceptował kandydaturę Jaceniuka – jak sam powiedział – „w 15 sekund”.

Arsenij Jaceniuk jest absolwentem prawa, był ministrem spraw zagranicznych, a także przewodniczącym Rady Najwyższej. 27 lutego 2014 został powołany na stanowisko premiera Ukrainy, po rozpadzie koalicji rządzącej 24 lipca 2014 podał się do dymisji, ale Rada Najwyższa nie przyjęła jego rezygnacji.

Także w czwartek w Radzie Najwyższej ogłoszono powołanie frakcji parlamentarnych. We frakcji Bloku Poroszenki zasiada 146 deputowanych, a Frontu Ludowego – 83. Frakcja partii Samopomoc liczy 32 mandaty, Radykalna Partia – 22, a Batkiwyszczyna – 19. Blok Opozycyjny ma 40 deputowanych.

W Radzie Najwyższej powołano także grupę Rozwój Gospodarczy, do której przeszło 19 posłów, a także grupę Wola Narodu, która składa się z 19 deputowanych.

PAP, Tok FM

11 листопада у Вінниці...

З нагоди Дня незалежності Польщі у Вінницькій філармонії відбулися урочисті збори, на яких були присутні посол Республіки Польща в Україні Генрик Литвин, офіційний представник парламенту Польщі Францішек Стефанюк, генеральний консул РП у Вінниці Кшиштоф Свідерек, військовий аташе, підполковник Аркадіуш Кобеляк, народний депутат Верховної Ради України Олександр Домбровський, очільники Вінницької, Хмельницької, Житомирської обласних держадміністрацій та рад. Чернівецьку область представляли перший заступник голови обласної ради Ярослав Курко та делегація обласного Товариства польської культури імені Адама Міцкевича на чолі з його головою, доцентом ЧНУ Владиславом Струтинським.

Вітаючи присутніх від імені польського уряду, Генрик Литвин розповів про роль великих українських поляків в історії нашої держави. Приміром, державний діяч II Речі Посполитої, польський художник, історик Генрик Ян Юзевський, закінчивши 1914-го Університет Св. Володимира у Києві, був призначений заступником коменданта Польської Військової Організації у Києві, в квітні 1920-го став віце-міністром внутрішніх справ в уряді Української Народної Республіки. Під час Польсько-радянської війни був членом уряду Симона Петлюри у Києві, а потім у Тарнові (де містилась штаб-квартира Уряду УНР). Ще один військовий діяч, генерал-хорунжий Армії УНР Марко Безручко, який народився у Запорізькій області, а похований у Варшаві, був начальником оперативного відділу Головного управління Генерального штабу Армії Української Держави, а потім начальником штабу Окремої Запорізької бригади ім. Симона Петлюри Дієвої армії УНР. Після підписання Варшавського договору 1920-го дивізія Марка Безручка спільно з польською армією під час польсько-радянської війни зайняла Київ. Цей військовий

командир очолював героїчну оборону міста Замостя та вийшов переможцем у запеклих боях союзних польсько-українських військ проти першої кінної армії Будьонного. Середня група військ під проводом Безручка вела контрнаступ проти більшовицьких військ, зайняла Поділля по лінії Шаргород-Бар-Літин. Доля цих двох поляків тісно пов'язана з історією України. І сьогодні, коли Польщі небайдужі мир і стабільність у нашій державі, варто пам'ятати ці імена.

Посол розповів, що у вівторок, у день 96-ї річниці Польської Незалежності, на приміщенні залізничного вокзалу у Вінниці урочисто відкрили меморіальну дошку, яка свідчить про перебування тут першого президента незалежної польської держави Юзефа Пілсудського, який зустрічався в цьому місті із представниками українського уряду на чолі із Симоном Петлюрою.

Вечір завершився концертом. Перед присутніми виступили солісти та камерний оркестр Люблінської філармонії ім.Г.Венявського, які виконали кращі твори з польської класики.

Яніна БІЛІНСЬКА.

Problemy wezwań i perspektyw

21-22 października w Centrum Szkoleniowo-Konferencyjnym Uniwersytetu Łódzkiego odbyła się kolejna międzynarodowa konferencja naukowa „Europa Wschodnia w XXI wieku. Polska – Ukraina: Partnerstwo regionów”

Ponownie Łódź zebrała naukowców z Polski i Ukrainy dla dyskusji o perspektywach rozwoju współpracy między partnerskimi regionami obu państw.

Organizatorami konferencji było Międzynarodowe Centrum Badań Wschodnioeuropejskich Uniwersytetu Łódzkiego, wydział Studiów Międzynarodowych i Politologicznych, Polska Akademia Nauk Oddział w Łodzi – Komisja Badań Integracji Europy, wydział Ekonomiczno-Socjologiczny, wydział Filologiczny i wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego.

Współorganizatorami konferencji wystąpił Państwowy Uniwersytet im. Jurija Fedkowicza w Czerniowcach, Instytut Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, wydział Politologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie i Pałac Młodzieży im. J. Tuwima w Łodzi.

Konferencja została organizowana pod patronatem Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych i przy wsparciu Urzędu Miasta Łodzi, Urzędu Marszałkowskiego w Łodzi i Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi. Ona otworzyła cykl

spotkań poświęconych problematyce wezwań i perspektyw rozwoju sytuacji politycznej, społeczno-gospodarczej i międzynarodowej regionu Europy Wschodniej w XXI wieku.

Tegoroczna edycja adresowana była

Delegacja Czerniowieckiego Uniwersytetu Narodowego im. Jurija Fedkowicza.

Przywitanie organizatorów i uczestników konferencji w imieniu rektora Czerniowieckiego Uniwersytetu Narodowego im. Jurija Fedkowicza prof. dr hab. Stepana Melnychuka ogłosił doc. Władysław Strutyński.

zarówno do środowiska naukowego, samorządowców oraz przedsiębiorców poszukujących odpowiedzi na pytania dotyczące współpracy dwustronnej Polski i Ukrainy. Dyskusje konferencyjne toczyły się w następujących sesjach dyskusyjnych: historyczno-kulturowej, politologicznej, prawno-samorządowej, ekonomicznej i integracji europejskiej, oraz w sekcji historyczno-polonijnej.

Na sesji inauguracyjnej wystąpił prof. dr hab. Anatolij Krugłaszow, kierownik Katedry Politologii i Zarządzania Państwowego Czerniowieckiego Uniwersytetu Narodowego im. Jurija Fedkowicza. Na sesjach dyskusyjnych z referatami wystąpili prof. dr hab. Jurij Łopatyński z Wydziału Ekonomicznego oraz docenci Władysław Strutyński, Wasyl Karpo i dr Julia Balicka z wydziału Historii, Politologii i Stosunków Międzynarodowych Czerniowieckiego Uniwersytetu Narodowego im. Jurija Fedkowicza.

Ja piszę, ty piszesz, my piszemy... po polsku

Warszawa, 13.11.2014.

Drodzy przyjaciele, Kochani Rodacy, w dniu dzisiejszym około 200 osób na terenie całej Ukrainy przestępuje do pisania naszego Dyktanda. Bez względu na jego rezultat, już sam fakt przystąpienia do tego trudnego zadania świadczy o Waszej miłości do naszego pięknego, choć trudnego języka, i w tym sensie każdy z Was już jest zwycięzcą.

Ojczysty język to nie tylko narzędzie, którym posługujemy się w komunikacji, to także środek wyrażania własnych emocji i uczuć. Znajomość języka otwiera dla was całe bogactwo polskiej kultury. Udostępnia Wam Mickiewicza i Słowackiego, Sienkiewicza i Żeromskiego, Herberta i Miłosza. Za pomocą języka również myślimy. Wasze zmagania, pozornie dotyczące ortografii i gramatyki, są więc tak naprawdę wielką wędrówką w głąb polskiej tożsamości narodowej.

Życzymy Wam, aby droga ta była dla Was również przyjemnością.

Życzymy Państwu powodzenia.

PREZES Michał DWORCZYK.

W czasie obchodów 96 rocznicy święta Niepodległości Polski Bukowińczycy dołączyli się do udziału w Ogólnoukraińskim Dyktandzie z języka polskiego. Tegoroczna edycja odbyła się po raz pierwszy na Ukrainie w ośmiu miastach: w Kijowie, we Lwowie, w Żytomierzu, Odessie, Łucku, Chmielnickim, Winnicy i w Czerniowcach. Udział w Dyktandzie może wziąć każdy bez względu na wiek. Sprawdzić swój poziom wiedzy

językowej przyszli nie tylko uczniowie, którzy uczą się języka polskiego, ale też Bukowińscy studenci z całego województwa.

Uczennica Mariana specjalnie przyjechała ze Starej Krasnoszory, Storozyniec. Powiedziała, że naukę języka polskiego rozpoczęła od drugiej klasy, mimo to często posługuję się polskim w rodzinie. Gdy tylko dowiedziała się, że taka edycja się odbędzie natychmiast postanowiła wziąć w niej udział.

Do pisania Dyktanda przyszli całymi rodzinami. Na przykład, Złata Jeżela chciała sprawdzić swoją wiedzę razem z córką – Anastazją. «Mamy polskie korzenie, i jesteśmy bardzo dumni z tego. Ja osobiście uwielbiam literaturę polską. Mimo, że nie miałam możliwości uczyć się polskiego w szkole, zdobyłam wiedzę samodzielnie. To jest bardzo ciekawe, spróbować swoich sił, zwłaszcza, że to Ogólnoukraiński konkurs. Dowiedziałyśmy się o nim w Polskim Centrum Kulturalno-Oświatowym, do którego uczęszcza moja młodsza córka na lekcje języka polskiego, więc postanowiłyśmy

piisać Dyktando razem» – powiedziała pani Złata.

A studentka V roku Wydziału Historii Nauk Politycznych i Stosunków Międzynarodowych Ksenia Handziuk przyszła, ażeby zdobyć nowe doświadczenia i zawrzeć ciekawe znajomości.

– Polski studiowałam tylko przez dwa lata na Uniwersytecie - fakultatywnie, a teraz staram się doskonalić wiedzę samodzielnie. Miałam szczęście odbywać praktykę w Polsce przez trzy tygodnie. Więc przyszłam, aby sprawdzić swoją wiedzę, a poza tym - ja generalnie lubię uczestniczyć w różnych konkursach, zwłaszcza w kreatywnych i związanych z językami obcymi – mówi Ksenia. – Zawsze pragnę poznawać nowych ludzi, nawet tutaj podczas rejestracji znalazłam osobę, która, jak się okazało, zna naszą rodzinę. Zapoznałam się także z uczniami, którzy przyjechali na Dyktando z

różnych stron naszego kraju. Uważam, że to jest naprawdę ciekawe i cenne doświadczenie.

Zgodnie z wynikami pisania Dyktanda, a zostaną wyznaczone osoby posiadające najlepszą wiedzę w zakresie języka polskiego na Ukrainie.

Na zakończenie, dodać należy, iż tegoroczna inauguracyjna edycja Dyktanda nie odbyłaby się, gdyby nie pomoc finansowa Ministerstwa Spraw Zagranicznych Polski, otrzymana w ramach konkursu na realizację zadania „Współpraca z Polonią i Polakami za granicą w 2014 r.” za pośrednictwem Fundacji Wolność i Demokracja, jak również bez wsparcia projektu Biało-czerwone ABC, za co organizatorzy oraz uczestnicy Dyktanda składają serdeczne podziękowania.

**Oksana TANASZCZYK.
Zdjęcia Władysława STRUTYŃSKIEGO.**

Bez korzeni umiera wszystko

Festiwal Folklorystyczny w Zielonej Górze

W dniach 24-26 października b.r. na VII Prezentację Kultury Polaków z Kresów Wschodnich i Bukowiny do Zielonej Góry została zaproszona delegacja z Czerniowiec. W «Gazecie Lubuskiej» zaznaczono: "W ten weekend, w Zielonej Górze odbędzie się spotkanie Bukowińczyków. Szczególnie interesującym jest to, że spotkanie odbędzie się między Polakami mieszkającymi obecnie na ziemi Lubuskiej i tymi, którzy przyjechali do nas z Ukrainy".

Te spotkania odbyły się pod hasłem "Być Bukowińczykiem - to brzmie dumnie!". Ale były czasy, kiedy lubuscy bukowińczycy wstydzili się swojego pochodzenia, ponieważ uważani byli, za ludzi z diaspory. Ale co to znaczy diaspora? Od XIX wieku Polacy przybyli na Bukowinę, szukając lepszego życia. Pojechali tam, bo cesarz Austro-Węgier i jego rząd postanowili utworzyć odpowiednie warunki zachęcające do osiedlenia się na tych terenach. Kuszono urodzajną ziemią i bukowymi lasami, wprowadzono ulgi podatkowe oraz inne. Tak właśnie powstała polska diaspora w naszym regionie. Po II wojnie światowej, ponad 70 tysięcy Polaków przeprowadzili się z Bukowiny do swojej historycznej ojczyzny, i prawie 50 tysięcy z nich osiedlili się na ziemi Lubuskiej, stolicą którego jest Zielona Góra. Była to już diaspora w diasporze.

Chociaż ten region ukształtowaniem terenu jest bardzo podobny do Bukowiny, imigranci myśleli wtedy, że osiedlili się tu tymczasowo, a za rok lub dwa pojadą z powrotem do domu, którym stała się dla nich Bukowina. Ale ich losy potoczyły się inaczej. Teraz trzecia, a nawet czwarta generacja Bukowińskich Polaków mieszka na tej ziemi. Lecz tęsknota za pięknem naszego kraju, przekazana zoszała chyba na poziomie genetycznym. Właśnie dlatego, na finałowe prezentacje koncertowe przyszło tak wielu ludzi, że sala Filharmonii nie mogła umieścić wszystkich. W Zielonej Górze sala Filharmonii składa się z dwóch budynków - starego w stylu barokowym, gdzie obecnie znajdują się sale prób, garderoba, i budowania nowoczesnego - z wielką salą koncertową. Mianowicie w tym miejscu odbyła się uroczystość.

W programie tegorocznej edycji przedsięwzięcia znalazły się m.i.: promocja publikacji Wilhelma Skibińskiego "Znad Prutu Czeremoszu na ziemię Lubuską", warsztaty kulinarne "Smak tradycji", degustacja potraw regionalnych, koncerty. Tak, na przykład, panie z Czerniowiec z zespołu "Echo Prutu", częstowały barszczem czerwonym, pierogami i kanapkami z boczkiem i kiszonymi ogórkami, "Bukowinki" lubuskie ugaszczali żurkiem, tartaletkami i mamałygą z truskawkami.

Na placu przed Filharmonią zostały postawione przenośne gabloty, gdzie było wystawiono fotografie z przeszłości i życia współczesnego lubuszan, przy tym ich przeszłość - to życie na Bukowinie, a teraźniejszość, od 40-50 lat związana z

nauką, pracą i życiem w Polsce. Na tych zdjęciach można było obejrzeć członków naszej delegacji i obecnych lubuszan. Oni nawzajem wymieniali się wspomnieniami z ubiegłych lat. Na przykład, jedna z Czerniowczanek na zdjęciu z lat 30-ch poznała swoją ciocię, która w Sadogórze chodziła do tej samej klasy co i pani Helena, która przeprowadziła się do Nowej Soli i

Wielu innych bohaterów tego filmu też byli obecni na sali, niektórych reprezentowały już dzieci i wnuki, ale wszyscy byli bardzo rozzuczeni, ponieważ film nie mógł pozostawić nikogo obojętnym.

Po obejrzeniu filmu Brigita Grzybowicz powitała wszystkich uczestników w imieniu wojewody Jerzego Ostroucha, po raz kolejny na siódmym spotkaniu na Ziemi Lubuskiej. Zwróciła się do publiczności i Marszałek Województwa Elżbieta Polak, która uczciła chwilą ciszy wszystkich Ukraińców i Bukowińczyków zginionych na wschodniej Ukrainie.

Symbolicznie, koncert zaczął się występem zespołu "Kwiaty Bukowiny" Polskiego Centrum Kulturalno - Oświatowego przy Gimnazjum nr 3 w Czerniowcach (kierownik artystyczny Łucja Uszakowa, kierownik choreograficzny Halina Prowalska, kierownik wokalny Ałła Zubczuk). Dzieci z zespołu, jak prawdziwe kwiaty rozkwitły na scenie wieloma barwami polskich strojów ludowych - śpiewając po polsku i ukraińsku, wykonywały tańce ludowe. Widownia wielokrotnie wybuchała

tam znalazła swój wieczny odpoczynek. Jej ciocia też już nie żyje. Panującą na Festiwalu wzruszającą atmosferę dopełniła demonstracja filmu "Im było tu po drodze - Lubuskie Kresy".

Jednym z bohaterów filmu jest pan Edward Skawroński, który skończył 95 lat. Przyjechał do Polski z Waszkowic. Dumnie pokazywał na stoisku informacje o sobie. Ten człowiek za swoje długie życie nauczył się kilkunastu rzemiosel.

Fragmenty filmu boleśnie przypominały losy Ukraińców na dzień dzisiejszy. Tych, którzy zostali zmuszeni do opuszczenia Ukrainy i ubiegające się o schronienie w spokojniejszych regionach.

PATRONAT HONOROWY:

Elżbieta POLAK - Marszałek Województwa Lubuskiego
Janusz KUBICKI - Prezydent Miasta Zielona Góra
Józef RUBACHA - Burmistrz Sprotawy
Andrzej OGRODNIK - Burmistrz Kozuchowa

ORGANIZATORZY:

Regionalne Centrum Animacji Kultury w Zielonej Górze
Stowarzyszenie „Wspólnota Polska” w Zielonej Górze
Towarzystwo Miłośników Lwowa i Kresów Południowo-Wschodnich /oddz. w Zielonej Górze
Szprotawski Dom Kultury Kozóchowski Ośrodek Kultury i Sportu „Zamek”
Zielonogórski Dom Kultury

tko, co żywe...

VII Prezentacje Kultury Polaków z Kresów Wschodnich i Bukowiny sfinansowano ze środków finansowych:
Urzędu Marszałkowskiego Województwa Lubuskiego
Urzędu Miasta Zielona Góra
Starostwa Powiatowego w Nowej Soli
Urzędu Gminy Zielona Góra
Szprotawskiego Domu Kultury
Kozuchowskiego Ośrodka Kultury i Sportu
Zielonogórskiego Ośrodka Kultury oraz Regionalnego Centrum Animacji Kultury w Zielonej Górze.

oklaskami i długo nie pozwalała im opuścić scenę. Duet "Koleżanki" w składzie Julii Zubczuk i Elwiry Archiluk wykonał polską piosenkę ludową "Karolinka", i wszyscy zostali bardzo zachwyceni.

Potem wystąpił polski bukowiński zespół "Pohulanka", zespoły "Winne Grona", "Drewno", "Stypułowanie", "Róża", "Jodelki". Do rzeczy mówiąc, ogólnie na ziemi Lubuskiej takich bukowińskich zespołów folklorystycznych - szesnaście. Oczywiście, nie były one w stanie wystąpić na jednej scenie, dlatego w przeddzień odbyły się prezentacje w Kozuchowie i Szprotawie - miastach, gdzie zamieszkują zwarcie bukowińscy Polacy.

Bardzo interesujący był występ zespołu wokalnego "Drewno". Dziewczęta wykonywały a capella ukraińskie utwory "Przez mgłę nic nie widać" i "Jedna kalina". Wielkimi brawami podziękowano im utalentowanemu członkowi zespołu z Białorusi "WitaM" i ich piosenkarką Marią Towarnicką. Ten zespół jest organizatorem w Mińsku Festiwalu imienia Anny German. Wśród znanych polskich przebojów oni wykonali swoją piosenkę "Katyń" i "Polskie serce." Słowa z ostatniej piosenki "mimo że w Polsce nie mieszkamy, ale polskie serce mamy..." jak najbardziej odpowiadały nastrojowi panującemu na sali.

Najcieplej przyjmowany został zespół "Echo Prutu" Obwodowego TKP im. Adama Mickiewicza w Czerniowcach. Oprócz tradycyjnych w swoim repertuarze polskich piosenek była żydowska "Hawa nagila" i nie tylko w języku żydowskim, ale też w języku ukraińskim, niemieckim

i polskim.

Duet - małżeństwo Lesia i Wasyl Maryniukowie razem z chórem zaśpiewali "Sok ziemi". Słowa tej słynnej ukraińskiej pieśni zostały przetłumaczone na język polski i publiczność śpiewała na stojąco "Bez korzeni ogród nie kwitnie... bez korzeni umiera wszystko, co żywe ..."

«Bo przede wszystkim, właśnie to korzenie - polsko-bukowińskie i bukowińsko-polskie stało się powodem do tej tradycyjnej imprezy» - powiedział jeden z organizatorów prezentacji Jan Tarnowski. Jego myśl kontynuował Wilhelm Skibiński: - «Nikt nie wie, kto jest w tej sali diasporą - czy ci Polacy, którzy obecnie mieszkają na Bukowinie, czy ci, których los zaprowadził z Bukowiny na Ziemię Lubuską. Ale każdy z nich jest nie tylko Polakiem - ale również Bukowińczykiem. A być Bukowińczykiem - to musi brzmieć dumnie. Wszakże - jesteśmy osobliwą społecznością w Europie, przedstawiciele naszego regionu są na całym świecie ...

Tutaj w Zielonej Górze, oni, Bukowińczycy, są czy nie najliczniejsi, i łączy ich, i nie pozwala zapomnieć o swoich korzeniach «Wspólnota Bukowińska», na czele której 83-letni pan Wilhelm stoi od ponad 20 lat. Jego energia i entuzjazm są powodem dla zazdrości niemal dla każdego młodego człowieka. Życzymy Mu zdrowia na długie lata oraz najlepszych intencji, które jednoczą nas w miłości do naszej Ojczyzny.

Antonina TARASOWA.
Zdjęcia autora.

W Parku Krasnala w Nowej Soli.

Prezentacje kultury i... nie tylko

Po długiej podróży i krótkim wypoczynku mieliśmy przed sobą 3 dni występów w Kozuchowie, Szprotawie i Zielonej Górze. Pogoda nie dopisywała, a jak wiadomo "podczas deszczu dzieci się nudzą". Ale recepta na poprawienie humoru została odnaleziona dzięki koneserom dziecięcej duszy Państwu Teresie i Eugeniuszowi Kamińskim. Właśnie ta wspaniała para pozwoliła zapomnieć o brzydkiej pogodzie, zamieniwszy nudy w hotelu na aktywne zwiedzanie Nowej Soli. Najpierw był Park Krasnala. utworzony na cześć krasnali ogrodowych. W tym parku znajduje się największy na świecie krasnal ogrodowy nazwany imieniem Soluś. Naprawdę super miejsce! Dzieci mogą świetnie się bawić, pokarmić zwierzęta, przejechać na kucyku. A co bardzo ważne - wstęp jest darmowy. Wspólne zdjęcie przy Krasnalu i ruszamy w kierunku portu Nowosolskiego. Pan Eugeniusz z dumą opowiadał o swoim mieście. Dowiedzieliśmy się, że wizytówką turystyczną miasta jest port rzeczny i jego najbliższe otoczenie m.in. dzielnica portowa i Park Krasnala. Nowa Sól była i jest kojarzona z miastem nad Odrą, ponieważ dzięki niej nastąpił rozkwit miasta. Nowo wybudowana ściana przeciwpowodziowa

daje gwarancję zabezpieczenia przed powodzią, a port i promenada sprzyjają organizowaniu tu wielu imprez dla mieszkańców i gości.

Propozycja rejsu po Odrze wyglądała nierealna: wiatr i wilgoć wchodziły pod odzież i wywoływały dreszcze. Ale, gdy weszliśmy na pokład statku, wszystko natychmiast się zmieniło. Ciepły salon, a najważniejsze atmosfera, która została stworzona przez gospodarzy, szczególnie Pana Kapitana (niestety nie znamy imienia i nazwiska), posprzyjała początkowi zabawy. Dwa zespoły z ukraińskiej Bukowiny "Echo Prutu" i "Kwiaty Bukowiny" zmagaly się w śpiewaniu. Wszystkich częstowano gorącymi napojami. Był to płynący od serca dar dla rodaków z Ukrainy, która walczy o prawo istnieć. Ten niezapomniany rejs skończył się wykonaniem hymnu państwa ukraińskiego. W imieniu całego zespołu serdecznie dziękujemy Państwu Kamińskim oraz całej załodze statku za serdeczną atmosferę i wielką ludzką życzliwość.

Łucja USZAKOWA,
kierownik artystyczny dziecięcego zespołu "Kwiaty Bukowiny".

“Kresy” już po raz XXIII

W dniu 15 listopada 2014 roku na tegorocznych eliminacjach centralnych XXIII Konkursu Recytatorskiego dla Polaków na Ukrainie „Kresy 2014” reprezentowała Bukowinę pięciu uczestników. Czworo z nich przyjechało do Lwowa ze Starej Huty, jedna uczestniczka reprezentowała Czerniowce.

Tradycyjnie już organizatorem konkursu była Federacja Organizacji Polskich na Ukrainie. Jej wiceprzewodnicząca – pani Teresa Dutkiewicz wraz z konsulem Marianem Orlikowskim z Konsulatu Generalnego RP we Lwowie, dokonali uroczystego otwarcia tego pięknego święta poezji polskiej. Spośród

siedemdziesięciu uczestników, nasi reprezentanci przywieźli do domu trzy wyróżnienia: Natalia Drozdek, uczennica klasy ósmej starohuckiej szkoły i Karolina Kałuska, uczennica klasy trzeciej tejże placówki oświatowej (nauczyciel Tomasz Kałuski) oraz Anastazja Krysztanowycz, która reprezentowała Centrum Kulturalno-Oświatowe przy Gimnazjum Nr 3 w Czerniowcach (nauczycielka Maryna Lysiuk). Piękno słowa polskiego, artyzm wykonania utworów przez małych i większych recytatorów, miła atmosfera i wspaniała organizacja

imprezy sprawiły, że było to prawdziwe święto polskiej poezji i kultury. Jury, w skład którego weszli p. Bożena Sokołowska, p. Elżbieta Leusz oraz p. Renata Bazylewa, podkreśliło wysoki poziom tegorocznego konkursu oraz ciekawy repertuar, który przedstawili uczestnicy zmagania.

Dziękujemy organizatorom za zaproszenie i mamy nadzieję, że w roku następnym będziemy mogli znowu uczestniczyć w tej wspaniałej imprezie.

Natalia DROZDEK.
Stara Huta.

Наша молитва в санктуаріях – незабутня

У вересні відбулися реколекції в Польщі. Участь у них взяли діти, молодь та деякі дорослі – парафіяни костюлу Воздвиження Всечесного Хреста. Нашими опікунами в цьому паломництві були кс. Марек та с. Іра. Перше місто, яке ми відвідали, була Ченстохова. Ми двічі побували на Святій Месі перед Чудотворною іконою Матері Божої Ченстоховської. Потім відвідали парк міні-атюру, де експонуються зменшені в сотні разів моделі католицьких храмів та санктуаріїв.

Вже багато років наші паломники відвідують Бренну, де нас завжди гостинно приймають місцеві парафіяни. На цей раз ми теж мали змогу зустрітися з доброчинцями, які чимало допомагають нашому костюлу та

прихожанам, а також побували в гостях у п. Хелени, яка була ініціатором й організатором багатьох благодійних акцій.

Нелегким духовним переживанням для нас стали відвідини концтбору «Освенцім», у якому загинули мільйони людей...

Наші реколекції продовжувались у чудовій атмосфері Кальварії Зебждовській, де ми молились перед чудотворною іконою Матері Божої.

Потім був Краків і чудова екскурсія по Вавелю. Там ми зустрілися з кардиналом-сеньйором Мар'яном Яворським, другом святого Яна Павла II. Наш кс. Марек вручив кардиналу пам'ятну медаль, присвячену 200-літтю нашого костелу. Він поблагословив нас і ми рушили

далі. Несподіванкою для нас стала зустріч з кс. Андрієм Пеканцем, який донедавна служив у нашому костелі, а зараз навчається у Кракові.

Після такої насиченої та пізнавальної програми ми зупинились у Маньовах, де нас люб'язно прийняв кс. Тадеуш. Там ми проводили більше часу разом і, пізнаючи ближче один одного, відчули себе об'єднаною спільнотою. Адже катехези с. Іри та проповіді кс. Мерека виховували нас духовно і сприяли цьому розумінню. А на дозвіллі ми відвідали м. Закопане, були в аквапарку, парку атракціонів та зоопарку. Вечорами ми збиралися біля вогнища, співали пісні, смажили ковбаски, і почували себе однією великою родиною.

Кожен наш день розпочинався та закінчувався молитвою, свята Меса була основою кожного дня. Під час нашої поїздки ми дякували Богу за дар Малої Базиліки для нашого костелу та просили в Бога миру нашій державі.

Повернувшись додому, ми часто згадуємо нашу подорож. Тоня Когут, приміром, всім розповідає, що паломництво їй дуже сподобалось. Адже кожен день був наповнений новими враженнями. А молитва в санктуаріях Ченстохова та Кальварія – незабутня. Наш товариш Вадим Свищ каже, що найбільше враження на нього справила зустріч з кардиналом Мар'яном Яворським та кс. Андрієм.

Ми щиро дякуємо всім доброчинцям, які відкриваючи нам свої серця, приймали нас на нічліг, влаштовували для нас цікаві заходи, які були приємними і часом несподіваними. Хай Господь благословляє всіх їх! І, звісно, дякуємо кс. Мареку, який у цьому паломництві став для нас ще ріднішим.

Яна ГУТНІЦКА.
«Промінчик» № 7.

«Важко усвідомлювати, що життя нашого сина залежить не лише від можливостей медицини, а й від грошей»

Біда завжди приходить несподівано. Нещодавно торкнулася вона і сім'ї отця Андрія Пеканця. На восьмому місяці вагітності, 5 червня 2014 р. народився Максиміліан Марек (племінник отця Андрія), перша довгоочікувана дитина в сім'ї Йосипа і Малгожати Марек із Пнікута, що на Львівщині. Після ретельних аналізів і огляду Максиміліана, лікарі виявили вроджену ваду і поставили, як виявляється, страшний діагноз - атрезія жовчних протоків.

Щоб чотиримісячний Максиміліан міг жити, потрібна пересадка печінки. Єдиним місцем на Україні, де можна зробити таку операцію є Національний інститут хірургії та трансплатології ім. Шалімова у Києві. Донором може бути мама – Малгожата. Операцію можна зробити після досягнення хлопчиком шестимісячного віку. За станом хлопця сліdkують львівські медики.

Вартість цієї операції становить майже 300 тисяч гривень. Допоможіть достукатись до людей доброї волі, які готові допомогти. Просимо про розуміння та допомогу.

Картка ПриватБанк 5168 7572 7981 6344
Марек Малгожата Іванівна (мама).
Телефони: 0988141630 – Йосип;
0976601170 – Малгожата.

Буковинці різних національностей є, передусім, українцями

Щороку в листопаді світова спільнота відзначає Міжнародний день толерантності. Особливого значення набуло це слово зараз, у зв'язку з подіями на Сході нашої держави.

Проте, Буковина завжди славилася своєю толерантністю, міжетнічною та міжрелігійною єдністю і терпимістю. Це той позитивний досвід, яким буковинці можуть поділитися не лише з Україною, а й з усією Європою.

Колись Чернівці мало славу міста пекарень і книгарень. Нині хочеться додати, що це ще й місто бібліотек. Бо саме книгозбірні є тими територіями толерантності, на яких будь-яка людина, незалежно від національності, соціального чи матеріального стану, відчуває себе комфортно.

«У єдності культур – єдність народу» – під таким гаслом Чернівецька обласна наукова бібліотека ім.М.Івасюка організувала зустріч з головами національних культурних товариств краю, представниками міської та обласної влади. За участі семи національних громад відбулася розмова за круглим столом. Вірмени, німці та австрійці, румуни, молдовани, поляки, євреї, українці сприяли і продовжують сприяти культурному розвитку і розквіту нашого міста. Мабуть, феномен їхньої толерантності полягає у тому, що всі вони, незалежно від національності, відчувають себе на нашій землі буковинцями. Усвідомлення цього факту насправді об'єднує.

Як зазначив голова обласного Товариства румунської культури ім.М.Емінеску Василь Бик, в цей складний для держави час на Буковині в жодній з національних громад не зафіксовано сепаратистських настроїв. І це дуже показово. Таку думку підтримав і голова міжрайонного товариства молдавської культури Буковини Юрій Стаднічук.

А заступник голови Єврейської громади Буковини Михайло Коренблюм зауважив:

– На фоні трагічних подій, що відбуваються на кордоні зі східною «сестрою», викристалізовується українська нація. Українці стають УКРАЇНЦЯМИ.

Варто особливо відзначити, що усі національні громади Буковини долучилися до підтримки української армії. Владислав Струтинський, голова обласного Товариства польської культури ім.Адама Міцкевича, розповів, як члени польської спільноти організовували благодійний розпродаж книг та інші акції на підтримку українських воїнів на фронті. Олександр Давидович, який очолює обласне вірменське національно-культурне товариство «Аревік», зауважив, що сьогодні «буковинці всіх національностей» є патріотами України.

Голова Чернівецького обласного товариства австрійсько-німецької культури «Відродження» Олександр Шламп повідомив, що кошти, заплановані товариством на культурні заходи, вирішили спрямувати на соціальні програми, у тому числі й на підтримку вимушених переселенців із Криму та Сходу.

На зустрічі був присутній і голова товариства «Український народний дім» Володимир Старик – автор книги «Чернівці мультикультурні». Нещодавно її переклали англійською мовою. Ознайомитися з англійським варіантом цього видання можна на сайті «Буковина толерантна».

А справжньою родзинкою зустрічі став виступ клезмерського оркестру Чернівецького обласного єврейського Благодійного фонду «Хесед-Шушана» під керівництвом Павла Цепілована. Як сплітаються мелодії у виконанні вправних музикантів, так твориться вінок єдності культур, палких сердець патріотів Буковини і нашої рідної України.

Тетяна МИКИТЮК.
Фото Миколи ГАВКИ.

Він жив українською справою

З ГЛИБОКИМ СУМОМ повідомляємо, що 2 жовтня 2014 року в Парижі на 93 році життя помер видатний український історик та енциклопедист, іноземний член НАН України, професор, довголітній Голова НТШ в Європі, член Сенату ОУН, почесний доктор Чернівецького Національного Університету, почесний громадянин міста Чернівців, почесний член Товариства «Український народний дім в Чернівцях», автор багатьох монографій, в тому числі «Історії Буковини», кавалер українських та французьких нагород, блаженної пам'яті Аркадій Жуковський.

Аркадій Іларіонович народився в Чернівцях 12 січня 1922 року в родині православного священика. Тут минули його дитячі та юнацькі роки. В чернівецькому ліцеї «Арон Пумнул» отримав середню освіту, завершивши її матурою в 1940 році. Того ж року А. Жуковський вступив на філософський факультет Чернівецького університету, який йому вже не довелося закінчувати. Вийшовши з родиною до Австрії восени 1940 року, продовжив навчання у Вищій Технічній Школі в Бреслау (тепер Вроцлав, Польща), а завершив його дипломом інженера в Політехніці в Іраці (Австрія) 1949 року.

З молодих років А. Жуковський брав активну участь у політичному житті. Ще на початку Другої світової війни він вступив до Організації Українських Націоналістів. У 1942 році він був провідником проводу ОУН у Бреславі, а по закінченні війни очолив провід у Іраці. В роки навчання брав активну участь в діяльності українських студентських організацій як голова Союзу Українських Студентських Товариств в Австрії (1947-1949 рр.), член управи Центрального Союзу Українського Студентства (з 1948 р.). Він став одним із засновників і активних діячів Українського Студентського Товариства Національного Солідаризму «Зарево», в 1955-1958 роках був його головою. На його пропозицію журнал товариства назвали «Розбудова держави» і вийшов до редакційної колегії цього видання.

По закінченні Другої світової війни оселився в Парижі, де познайомився з багатьма українськими і французькими вченими, серед яких були Олександр Шульгин, Володимир Кубійович, Марія Шеррер, Ілько Борщак, Наталія Полонська-Василенко та інші. З 1959 року був генеральним секретарем Українського Академічного Товариства в Парижі (голова – О.Шульгин), також належав до організації Українська Громадська Єдність. Цього ж року став дійсним членом ради Бібліотеки імені Симона Петлюри, з травня 1983 до жовтня 1995 очолював Ряду Бібліотеки. Паралельно з роботою інженера 1960 року став асистентом Державного інституту східних мов і цивілізацій, Університету Нова Сорбона в Парижі (до 1970 р.), в цьому ж інституті працював викладачем історії і цивілізації України до 1988-го (доцент із 1977 року).

Праця в університеті стимулювала історичні дослідження. Саме на кінець 1950-х – початок 1960-х років припадає період активної наукової діяльності Аркадія Жуковського. За його ініціативою 1949 року було створено групу науковців, переважно його земляків, що взялися до написання великої праці про рідний край. Це, зокрема, Т. Бриндзан, Д. Квітковський, І. Новосівський, В. Кубійович. Наслідком їхньої праці стало видання 1956 року «Буковина. Її минуле і сучасне», в якому А. Жуковський написав «Історію Буковини», був співавтором кількох розділів та разом із Т. Бриндзаном і Д. Квітковським здійснив загальне редагування книги. Цю працю перевидано в Чернівцях у двох томах у 1991-1994 року.

Відтак одна за одною з'являються дослідження «Шевченкіана в бібліотеках Парижа» (Париж, 1961), «Шевченко у Франції» (у збірнику «Т. Шевченко, його життя і творчість», Париж, 1964), «Сучасний стан релігії й церкви під советами, зокрема в УРСР» (Записки НТШ, т. 181, 1966) та ін. В Українському Вільному Університеті (УВУ) в Мюнхені 1969 року під керівництвом Н. Полонської-Василенко захистив дисертацію українською мовою на

здобуття наукового ступеня доктора філософії «Петро Могила і питання єдності церков». З 1969-го став продеканом філософського факультету і доцентом УВУ. В 1969-1975 роках А. Жуковський поглиблював вивчення історії і цивілізації Східної Європи у Новій Сорбоні й 25 лютого 1976-го захистив докторську дисертацію французькою мовою на тему «Історія Київської (Могилянської) Академії 1615-1817, культурного і освітнього осередку Східної Європи».

Працюючи інженером, А.Жуковський долучився до

праці в Науковому товаристві імені Шевченка в Європі (НТШ). 1968 року його обрали науковим секретарем, 1972 року – дійсний член НТШ, 1987 року після смерті голови НТШ в Європі (НТШЄ) В. Кубійовича очолив Товариство. Найбільшим здобутком НТШЄ є Енциклопедія Українознавства, головним редактором якої від самого початку був В.Кубійович, а завершував її вже А.Жуковський. Своєрідним продовженням Енциклопедії Українознавства став проект Енциклопедії Сучасної України, співредакторами якої стали А.Жуковський, І.Дзюба та О.Романів. У 1991-1993 роках трьома виданнями вийшов «Нарис історії України», написаний А. Жуковським у співавторстві з О. Субтельним, а 1994 року – збірник «Б. Грінченко – М. Драгоманов: діалоги про українську національну справу».

1992 року за великий внесок у розвиток українознавства у Франції та в Європі Аркадія Жуковського обрали іноземним членом Національної Академії Наук України. Того ж року його обрали дійсним членом УВАН у США. 1995 року за значний внесок у національне відродження України А. Жуковський був нагороджений премією Фонду Тараса Шевченка. Заслуги вченого в дослідженні історії і теорії православ'я в Україні були відзначені 30 грудня 1996 року Почесним дипломом доктора богослов'я Київської Духовної Академії.

З відродженням незалежної України вчений неодноразово відвідував Чернівці, брав участь у наукових заходах Чернівецького університету імені Ю. Федьковича. 16 січня 1997 року йому надали Почесний докторат університету, а 18 січня 1998-го обрали Почесним громадянином Чернівців. Цього ж року в Музеї української діаспори в Чернівцях відбувалася виставка, присвячена життю і діяльності А. Жуковського. З нагоди 75-річчя вченого була проведена ювілейна наукова конференція в Чернівецькому університеті, зустрічі зі студентами і викладачами, урочисті літургії в церквах.

Указом Президента України від 7 лютого 1997 року за вагомий особистий внесок у розвиток наукових досліджень з українознавства, сприяння встановленню дружніх українсько-французьких відносин Аркадія Жуковського нагородили орденом «За заслуги» III ступеня, а 2002 року – II ступеня. Відзнакою особистого внеску вченого в розвиток українсько-французьких зв'язків стало його включення до складу урядової делегації в Україну 2-4 вересня 1998 року, очолюваної Президентом Франції Жаком Шіраком.

В останні роки Аркадій Жуковський сприяв поширенню знань про Україну у Франції, зокрема, в франкомовній антології «Європейська літературна спадщина» вміщено його статті про творчість Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки. Він уклав франкомовну «Антологію української літератури XI – XX ст.», що з'явилася 2004 року. Довгі роки очолював Наукове товариство імені Шевченка в Європі, а 2009 року його обрали почесним Головою НТШЄ.

Аркадій Жуковський жив Україною, українською справою і рідною Буковиною. Це допомагало долати всі негаразди і додавало сил до наукової праці. Згідно з його останньою волею прах покійного поховано у родинному склепі на Руському кладовищі в Чернівцях.

Вічна пам'ять великому українському патріоту Буковини!

Хай батьківська земля, яку він так палко любив, буде йому пухом! Зажуреній родині висловлюємо щирі співчуття.

Товариство «Український народний дім в Чернівцях».

Krakowski chór ORGANUM na Bukowinie

Krakowski chór *ORGANUM* wraz z instrumentalną orkiestrą *RICERCAR* występował w październiku w Dolnych Pietrowcach oraz w Czerniowcach, w naszym kościele pw. Podwyższenia Krzyża Świętego, uczestnicząc w niedzielnej liturgii. Po Mszy świętej odbył się koncert muzyki klasycznej.

Chór powstał w 1969 roku z inicjatywy krakowskiego nauczyciela i organisty Bogusława Grzybka, który do dziś jest jego dyrygentem i dyrektorem artystycznym. Zespół ma ścisły związek z kościołem, polskimi i chrześcijańskimi tradycjami. Wielkim przyjacielem chóru został od samego początku jako kardynał Karol Wojtyła, a potem jako Papież Jan Paweł II. Repertuar chóru składa się głównie z muzyki klasycznej Bacha, Beethowena, Mozarta, Vivaldiego i innych znanych kompozytorów.

Chór Akademicki *ORGANUM* wiele czasu spędza w próbach i dużo podróżuje. Z wielkim powodzeniem odbywają się koncerty w krajach europejskich i Stanach Zjednoczonych. A teraz nadeszła kolej na Ukrainę. W Czerniowcach chór *ORGANUM* jest po raz drugi. Każdy, kto przyszedł tego dnia do kościoła, miał możliwość cieszyć się pięknem muzyki i talentem artystów.

Mamy nadzieję, że w dalszym ciągu będziemy mieli okazję gościć ich u siebie.

Maria KONDURACKA.

«Паприкалаба» у Чернівцях

У листопаді в Польському народному домі виступав польсько-український овочевий оркестр з такою незвичною назвою. Колектив називається так, бо перефразував назву відомого українського гурту «Перкалаба», твори якого виконує на свій лад. Оркестр здобув собі популярність тим, що проводить відкриті музично-овочеві курси у Варшаві, пропагуючи українську культуру серед молодих поляків. «Паприкалаба» щорічно бере участь у фестивалі «АртПоле», що відбувається у селі Уніж Івано-Франківської області.

Міжнародний овочевий оркестр приїхав на Буковину на запрошення Генерального консульства Республіки Польща у Вінниці, і супроводжував його віце-консул Войцех Мрозовські.

Під час виступу учасники незвичайного оркестру провели з чернівецькими дітьми майстер-клас гри на овочах. Після кількох годинної практики наші діти створили майже справжній овочевий оркестр.

Фото Владислава СТРУТИНСЬКОГО.

Projekt jest współfinansowany ze środków finansowych otrzymanych z Ministerstwa Spraw Zagranicznych w ramach konkursu na realizację zadania „Współpraca z Polonią i Polakami za granicą w 2014 r.”

Rzeczpospolita Polska
Ministerstwo
Spraw Zagranicznych

GAZETA POLSKA

Bukowiny

«Газета польська Буковини»

Реєстр. св-во серія ЧП №346-26р

Засновник:

Чернівецька обласне Товариство
польської культури
ім. А.Міцкевича

Wydawca:

Redakcja czasopisma
«Bukowina».

«Газета польська Буковини»
виходить раз на місяць.

Газета розповсюджується через первинні організації Товариства польської культури ім. А.Міцкевича і продається у римо-католицькому костелі в Чернівцях та у костелах області.

Ціна договірна.

Za treść reklam i ogłoszeń redakcja nie ponosi odpowiedzialności, rękopisów nie zwraca i pozostawia sobie prawo do skrótów i korekt.

Materiały podpisane nie zawsze odpowiadają opinii redakcji.

Rada Redakcyjna:

Władysław STRUTYŃSKI
Antonina TARASOWA
Regina KAŁUSKI

Anna KYSELYCZUK
Maria MALICKA
Michał HRYZIUK

Adres redakcji:

58000 Czerniowce, ul. Ukrainśka 22 p. 22.

Адреса редакції: 58000 м.Чернівці,
вул.Українська, 22, к.22.

Tel.: 0372/ 52-47-37, tel./fax: (0372) 55-26-59.

Strona internetowa Obwodowego TKP im. Adama Mickiewicza
oraz „Gazety Polskiej Bukowiny” www.bukpolonia.cv.ua

Zespół redakcyjny:

Antonina TARASOWA
(Redaktor Naczelny)

Władysław Strutyński,
Łucja Uszakowa,
Sergij Szwydiuk,
Artur Oskwarek,
Maryna Łysiuk,
Tomasz Kałuski,
Walentyna Karpiak.

